

Arrest

nr. 120 662 van 14 maart 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 26 december 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 november 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. JACOBS loco advocaat H. VAN VRECKOM en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine te zijn. U bent ongehuwd en heeft geen kinderen. Op 19/11/2009 diende u een eerste asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties. U verklaarde hierbij dat u door de Russische autoriteiten werd geviseerd nadat een neef van u (R. I. (...)) u had opgezocht. U beweerde dat deze neef een strijder is. Op 02/03/2011 werd uw asielaanvraag door het Commissariaat-generaal afgewezen. Deze beslissing werd op 07/04/2011 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Op 16/11/2011 werd ook uw beroep bij de Raad van State verworpen.

Na de beëindiging van uw eerste asielpprocedure verliet u België niet. Op 03/12/2012 diende u een tweede asielaanvraag in. Deze aanvraag wordt ondersteund door het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen.

Het BCHV stelt dat uw zus, T. S. (...) (O.V.xxxxxxx), eerder omwille van haar band met R. I. (...) als vluchteling werd erkend. Het BCHV verzoekt dan ook dat u op basis van dezelfde grond wordt erkend. Het comité betwist daarbij de vaststellingen van ongeloofwaardigheid die eerder bij uw eerste asielpcedure werden aangehaald. Het BCHV meent dat deze niet zwaarwichtig zijn en dat er geen rekening werd gehouden met uw profiel van kwetsbaar persoon bij het bepalen van uw geloofwaardigheid. Daarenboven verwijst het BCHV naar informatie van het Commissariaat-generaal waaruit blijkt dat familieleden van al dan niet vermeende rebellen een risico op vervolging lopen. Het BCHV wijst er bovendien op dat u louter vanwege uw langdurig verblijf in het buitenland bij een terugkeer het risico loopt te worden vastgehouden en mishandeld. Het BCHV baseert dit argument op de informatie van een rapport van het Zwitserse Osar.

Daarnaast, en in ondergeschikte orde, meent het BCHV dat u louter op basis van uw kwetsbaar profiel als alleenstaande vrouw en intern ontheemde een risico op ernstige schade loopt bij terugkeer. Het BCHV verwijst daarbij naar een rapport van de Raad van Europa waarin melding wordt gemaakt van problemen voor personen die niet permanent geregistreerd zijn.

Uit uw verklaringen blijkt wat dit betreft dat u oorspronkelijk woonachtig was in Bamut. Ten gevolge van de Eerste Tsjetsjeense Oorlog bent u naar Ingoesjetië gevlucht waar u tot 1997 verbleven heeft. Tijdens de oorlog werd uw woning vernield. In 1997 keerde u niet meer terug naar Bamut, maar vestigde u zich in Assinovska. U kon er verblijven in een leegstaand huis, dat toebehoort aan een Tsjetsjeen die in Kazachstan verblijft. Bij het uitbreken van de Tweede Tsjetsjeense Oorlog bent u opnieuw naar Ingoesjetië gevlucht. In 2001 keerde u terug naar Assinovska. U heeft hier sindsdien verbleven tot aan uw vertrek naar België eind 2009. Na het vertrek van uw zus in 2003 en het overlijden van uw moeder in datzelfde jaar verbleef u zonder naaste familieleden in Tsjetsjenië.

In het kader van uw tweede asielaanvraag legde u een bewijs voor dat u destijds een aanvraag had ingediend tot het verkrijgen van een compensatie voor het huis dat u verloren had. U beweerde dat u geen compensatie had ontvangen omdat u voorafgaand geweigerd had steekpenningen te betalen. U verklaarde dat u zich hierna tot Zjirinovski, vice-president van de Doema, voor hulp had gewend. U schreef meerdere brieven naar hem. Geen van hen zijn bewaard gebleven. U bent wel in bezit van een antwoord van hem (waarin hij u verzoekt om meer informatie), hetgeen door u werd voorgelegd. Beide documenten werden voorgelegd ter staving van het feit dat u een IDP bent.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk. Er zal hierbij worden ingegaan op de elementen die door het BCHV werden ingeroepen en waarop uw tweede asielaanvraag hoofdzakelijk steunt.

Het BCHV is in eerste instantie van oordeel dat u – net als uw zus T. S. (...) (O.V.xxxxxxx) – als vluchteling moet erkend worden vanwege uw familiale band met R. I. (...). Het comité argumenteert dat dezelfde gronden moeten worden toegepast in beide dossiers. Wat dit betreft werd echter reeds tijdens de eerste asielpcedure zowel door het Commissariaat-generaal, als door de Raad voor Vreemdelingenzaken gesteld dat elke asielaanvraag individueel moet bekeken worden (beslissing CGVS, arrest RVV 09/09/2011). Het Commissariaat-generaal wenst hierbij te verduidelijken dat uw zus T. S. (...) louter en alleen werd erkend op basis van haar recente herkomst uit Tsjetsjenië. Dit vanwege de algemene onveilige situatie in Tsjetsjenië in 2003. Haar erkenning berust dus niet op de vervolgingsfeiten die door haar werden aangehaald en het is aldus irrelevant om naar deze erkenning te verwijzen. Zoals in deze beslissing weergegeven is de veiligheidssituatie in Tsjetsjenië in de hierop volgende jaren verbeterd waardoor de recente herkomst op zich momenteel niet volstaat om als vluchteling te worden erkend of de subsidiaire bescherming te worden toegekend.

Daarnaast betwist het BCHV de vaststellingen van ongeloofwaardigheid die eerder bij uw eerste asielpcedure werden aangehaald. Wat dit betreft dient te worden benadrukt dat uw vorige asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag op wezenlijke wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. Deze beslissing en beoordeling werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Ook het cassatieberoep dat u hiertegen indiende bij de Raad van State werd verworpen. Bijgevolg resten er u géén beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast. Het Commissariaat-generaal kan zich er toe beperken om in uw geval enkel en alleen de door u aangebrachte nieuwe feiten en elementen te onderzoeken, weliswaar in het licht van alle in het dossier aanwezige elementen. Welnu, er wordt vastgesteld dat er geen nieuwe elementen worden aangebracht die de geloofwaardigheid van uw relaas herstellen. Het BCHV verwijst in haar advies naar de informatie van het Commissariaat-generaal waaruit blijkt dat familieleden van vermeende rebellen een risico lopen op vervolging. Deze verwijzing is echter eveneens irrelevant aangezien tijdens uw voorgaande asielpcedure werd vastgesteld dat uw band met een rebel niet is aangetoond. De bewering van het BCHV dat bij de beoordeling van uw asielaanvraag, en bij de vaststelling van de gebreken in uw relaas, geen rekening werd gehouden met uw profiel van kwetsbaar persoon is daarnaast onjuist. Deze overweging werd expliciet opgenomen in het arrest van de RvV van 09/09/2011.

Kortom, er wordt vastgesteld dat er geen elementen aangebracht werden die afbreuk doen aan de voorgaande beslissingen. Noch door u zelf noch door het BCHV. De voorgaande beslissing blijft dan ook overeind.

Het BCHV argumenteerde aanvullend dat u louter vanwege uw verblijf in België een risico op vervolging loopt bij terugkeer. Er werd hierbij verwezen naar een rapport van de Zwitserse Organisatie voor Hulp aan Vluchtelingen van 12 september 2011. Wat dit rapport betreft dienen echter een aantal opmerkingen te worden geformuleerd.

Het rapport « *Caucase du Nord: sécurité et droits humains* » van 12 september 2011 van de Zwitserse Organisatie voor Hulp aan Vluchtelingen, verwijst in punt 5.9 naar 3 bronnen. De eerste bron is een rapport d.d. 6 juni 2010 van de rapporteur van de Raad van Europa, waarin de Documentatie- en researchdienst van het Commissariaat-generaal echter geen enkele melding heeft gevonden van gevaren die Tsjetsjenen lopen die van het buitenland naar Tsjetsjenië terugkeren. De 2de bron is een anonieme Tsjetsjeense verdediger van de mensenrechten van wie het Commissariaat-generaal niet de betrouwbaarheid kan controleren, noch de elementen waarop hij zich baseert. De 3de bron is Svetlana Gannushkina van wie hierna sprake is.

Uit informatie die werd verzameld door het Commissariaat-generaal, en waarvan een synthese is toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat Svetlana Gannushkina van de niet-gouvernementele organisatie Civic Assistance en Oleg Orlov van Memorial aangeven dat Tsjetsjenen die van het buitenland naar Tsjetsjenië terugkeren een risicogroep vormen. Gezien de informatie die werd verzameld bij andere bronnen is er echter geen reden om te besluiten dat alle Tsjetsjenen die naar Tsjetsjenië terugkeren, onder wie de Tsjetsjenen die in het buitenland een asielaanvraag hebben ingediend, met reden vrezen vervolgd te worden of een reëel risico lopen om ernstige schendingen te ondergaan zoals wordt begrepen in de asielmaterie, enkel en alleen door deze terugkeer.

Verschillende betrouwbare en gerenommeerde bronnen (International Crisis Group, Human Rights Watch, Caucasian Knot) maken immers geen enkele melding van het feit dat de Tsjetsjenen die van het buitenland naar Tsjetsjenië terugkeren op zich een risicogroep zouden vormen. En noch de Internationale Organisatie voor Migratie noch de Oostenrijkse asielinstantie vermelden problemen voor de Tsjetsjenen die gebruik hebben gemaakt van een terugkeerprogramma naar Tsjetsjenië. Wat betreft het terugkeerprogramma in kwestie dat wordt uitgevoerd door de Internationale Organisatie voor Migratie, dat momenteel nog steeds loopt en waarvan honderden personen gebruik hebben gemaakt, dient men de nadruk te leggen op het feit dat de terugkeer op vrijwillige basis gebeurt en moet worden voorafgegaan door een individueel advies van de IOM wat betreft de aangeboden opties en mogelijkheden. Men dient eveneens op te merken dat er na de terugkeer ter plaatse een opvolgings- en ondersteuningsprocedure wordt verzekerd, in het kader van deze procedure hebben de betrokken personen de kans om eventuele problemen die ze hebben ondervonden mee te delen, waaronder eventuele problemen die verband houden met de veiligheid.

Nog andere bronnen halen individuele gevallen aan waarbij Tsjetsjenen ernstige problemen hebben ondervonden bij hun terugkeer in Tsjetsjenië. Uit nadere gegevens die werden verzameld rond de omstandigheden waarin deze personen ernstige problemen hadden ondervonden bij hun terugkeer in Tsjetsjenië bleek dat zij werden gevisieerd of kans liepen om gevisieerd te worden los van deze terugkeer. Het is duidelijk dat de reden voor de problemen die ze hadden ondervonden niet de

terugkeer naar Tsjetsjenië op zich is of enkel en alleen het feit dat ze asiel hebben aangevraagd in het buitenland, maar elementen die eigen zijn aan hen en die, in voorkomend geval, hen doen opmerken in een groep die beschouwd kan worden als zijnde een risicogroep (omstandigheden die verband houden met hun eerdere voorgeschiedenis voor hun vertrek, vermoedelijke of reële banden van de betrokkene of van zijn of haar naasten met gewapende groeperingen, de hoedanigheid van tegenstander van het regime).

Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan men dus niet besluiten dat iedere Tsjetsjeen die van het buitenland terugkeert naar Tsjetsjenië enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde asielzoeker is een risico loopt om het slachtoffer te worden van een groepsvervolging, namelijk een vervolging die het gevolg is van een bewust en systematisch beleid, waarmee men iedere persoon die lid is van een welbepaalde groep op willekeurige wijze kan treffen, enkel en alleen doordat hij of zij deel uitmaakt van deze groep. Men kan evenmin besluiten dat iedere Tsjetsjeen die van het buitenland naar Tsjetsjenië terugkeert enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde asielzoeker is systematisch een reëel risico loopt om ernstige schendingen te ondergaan in de zin van de reglementering met betrekking tot de subsidiaire bescherming.

Wat u betreft werden de vrees die u zou kunnen hebben en het risico dat u zou kunnen lopen in het geval van een terugkeer naar Tsjetsjenië beoordeeld in het licht van uw persoonlijke situatie. Uw eventuele lidmaatschap van een groep zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, kan niet worden beschouwd als een risico.

Welnu, zoals hierboven werd uiteengezet, blijkt uit deze beoordeling niet dat u voldoende elementen naar voren hebt gebracht die overtuigend zouden zijn en die zouden rechtvaardigen dat er een internationale bescherming aan u wordt toegekend.

Het BCHV wijst daarnaast op secundaire motieven ter ondersteuning van uw tweede asielaanvraag. Zo meent het BCHV dat er bij een terugkeer sprake is van een risico op ernstige schade in het kader van de subsidiaire bescherming. Dit vanwege uw kwetsbaar profiel als alleenstaande vrouw en als intern ontheemde.

Wat deze stelling betreft dient echter te worden vastgesteld dat zij onvoldoende onderbouwd is. Zo blijkt vooraleerst dat u deze redenen zelf niet aanhaalde ter ondersteuning van uw eerste of uw tweede asielaanvraag. Uit uw verklaringen over uw leefomstandigheden in Tsjetsjenië blijkt bovendien niet dat deze onmenselijk zouden zijn. Hoewel uw huis in Bamut in de oorlog vernield werd, verklaarde u dat u zich tot tweemaal toe kon vestigen in Assinovska. U gaf wat dit betreft aan dat er algemene solidariteit heerste, dat men de situatie van vluchtelingen begreep en dat men elkaar hielp. U verklaarde dat u een huis had kunnen bewonen van een Tsjetsjeen die in Kazachstan verbleef. Zijn familie of zijn vrienden hadden u hiervoor de toestemming verleend. In dit huis zou u onafgebroken van 2001, zijnde vanaf uw tweede terugkeer uit Ingoesjetië, tot aan uw vertrek naar België in 2009 hebben gewoond. U verklaarde daarbij dat u in deze periode niet op zoek was gegaan naar een andere woning. Dit aangezien u al een verblijfplaats had (CGVS 24/01/2013 p.8-9). U verklaarde bovendien zelf dat uw vervolging vanwege uw neef het enige probleem was dat u kende in de Russische Federatie. U beweerde dat u zonder huis nog in Tsjetsjenië had kunnen wonen (CGVS 24/01/2013 p.4).

U verklaarde verder, aangaande uw situatie, dat u gedurende de laatste jaren voor uw vertrek gewerkt heeft. Hoewel u voor uw vertrek enige tijd zonder werk was gevallen (vanwege de overname van het bedrijf waar u werkte) gaf u aan dat dat er vooruitzichten waren op de hervatting van uw werk (CGVS 17/02/2011 p.5; CGVS 24/01/2013 p.9).

Tot slot gaf u aan dat u reeds sinds 2003, na het vertrek van uw zus en het overlijden van uw moeder dat jaar, zonder familie in Tsjetsjenië woonde. Dit tot aan uw vertrek naar België eind 2009.

Dit alles wijst niet op een situatie die als onmenselijk of vernederend in de zin van art.3 EVRM kan worden beschouwd. De documenten die u aanbracht wijzen op zich evenmin op onmenselijke leefomstandigheden. De aanvraag tot het bekomen van compensaties voor het verlies van uw woning geeft aan dat de mogelijkheid bestond om dergelijke compensatie te bekomen. Het wijst op een hulpverlening die aan slachtoffers van de oorlog werd geboden. Uw bewering dat u geen compensaties ontving wordt daarbij niet door middel van bewijs gestaafd.

De brief van Zjirinovski bevat daarnaast geen enkele verwijzing naar de reden waarom u hem zou hebben aangeschreven. Het document bevestigt dan ook geen concrete problematiek. Inhoudelijk kan enkel worden vastgesteld dat Zjirinovski uw vraag om hulp niet afwijst en zich integendeel engageert om uw verzoek te bestuderen.

Op basis van dit alles moet geoordeeld worden dat de stelling van het BCHV, zijnde dat u bij terugkeer een ernstig risico loopt, niet is aangetoond. Het rapport van de Raad van Europa, waarnaar wordt verwezen door het BCHV, spreekt zich daarbij uit over de algemene situatie waarin sprake is van mogelijke problemen. Er is geenszins aangetoond dat dit ook voor u het geval is.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuur en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet

Aldus kan op basis van dit alles gesteld worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1 van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 149 van de Grondwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 3 en 13 EVRM en van “het beginsel van behoorlijk bestuur”.

2.2.1. Waar verzoekende partij de schending aanhaalt van artikel 149 van de Grondwet, merkt de Raad op dat voormeld artikel niet van toepassing is op beslissingen die worden opgenomen in het kader van de vreemdelingenwet, aangezien deze bestuurshandelingen betreffen en geen jurisdictionele handelingen.

2.2.2. Met betrekking tot artikel 13 EVRM stelt de Raad vast dat verzoekende partij niet aantoont op welke wijze deze verdragsbepaling door de bestreden beslissing zou zijn geschonden. Verzoekende partij beperkt zich in haar betoog tot een loutere verwijzing naar voormeld artikel. Dit onderdeel van het middel is derhalve niet ontvankelijk.

2.2.3. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.4. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.6. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partij onderhavige asielaanvraag opnieuw steunt op het door haar voorgehouden asielrelaas voorgehouden bij haar eerste asielaanvraag. De eerste asielaanvraag van verzoekende partij van 19 november 2009 werd door verwerende partij bij beslissing van 2 maart 2011 ongeloofwaardig bevonden waardoor aan verzoekende partij de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd. Deze beslissing werd bevestigd bij arrest nr. 66 397 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 9 september 2011, waartegen het beroep bij de Raad van State ontoelaatbaar werd verklaard bij beschikking nr. 7618 van 16 november 2011 (administratief dossier, map eerste asielaanvraag, bijkomende documenten RVV). Het gezag van gewijsde van het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen omvat de vaststelling dat het initieel voorgehouden asielrelaas van verzoekende partij ongeloofwaardig is. De Raad is gebonden door het gezag van gewijsde van dit arrest.

Verzoekende partij kan de mogelijkheid om een volgende asielaanvraag in te dienen niet aanwenden om een vorm van beroep in te stellen tegen de definitieve beslissing inzake haar eerdere asielaanvraag (RvS 15 september 2004, nr. 134.977). Bovendien wijst de Raad erop dat bij de beoordeling van de zaak de commissaris-generaal rekening houdt met alle feitelijke elementen, ook met deze welke resulteren uit verklaringen afgelegd bij vroegere asielaanvragen. Geen enkele wetbepaling verbiedt immers dat, in het kader van een meervoudige asielaanvraag, uitspraak wordt gedaan op basis van gegevens die in het kader van eerdere asielaanvragen bekend waren.

De Raad heeft niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat het beroep tegen de desbetreffende beslissingen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. In het kader van het onderhavige beroep kan enkel worden geoordeeld of de nieuwe gegevens van aard zijn om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het relaas van verzoekende partij voorgehouden bij haar eerdere asielaanvraag te herstellen.

2.2.7. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift kritiek uit op de wijze van beoordeling van haar eerste asielaanvraag – er zou met bepaalde elementen geen rekening zijn gehouden bij de beoordeling van de gegrondheid van haar vrees van vervolging – wijst de Raad er opnieuw op dat verzoekende partij de mogelijkheid om een volgende asielaanvraag in te dienen niet kan aanwenden om een vorm van beroep in te stellen tegen de definitieve beslissing inzake haar eerste asielaanvraag (zie ook punt 2.2.6.).

2.2.8. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift herhaaldelijk benadrukt dat haar zus in België werd erkend als vluchteling en dat rekening diende te worden gehouden met de verklaringen van haar zus, en waar zij tevens stelt dat daarom evenmin de familieband van verzoekende partij met R. I., de

zoon van haar zus en een Tsjetsjeense rebel, op voldoende wijze werd onderzocht door verwerende partij, oordeelt de Raad dat dit betoog niet dienstig is. Immers moet elke asielaanvraag individueel worden onderzocht waarbij rekening moet worden gehouden met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag. Uit de bestreden beslissing blijkt dat door verzoekende partij geen elementen werden aangebracht die van aard zijn afbreuk te doen aan de genomen beslissing inzake haar eerste asielaanvraag, waarin aan verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd werd omdat de geloofwaardigheid van haar asielrelaas op wezenlijke wijze ondermijnd werd en de door haar aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. Een verwijzing naar het dossier en de verklaringen van haar zus, is dan ook niet dienstig om een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aannemelijk te maken. Bovendien wijst de Raad verzoekende partij erop dat het niet tot de taak van de commissaris-generaal behoort om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197).

2.2.9. Daar waar verzoekende partij er verschillende keren op wijst dat familieleden van (vermoedelijke) rebellen een ernstig risico lopen op vervolging door de autoriteiten, merkt de Raad op dat deze opmerking geenszins dienstig is daar zij op geen enkel manier haar profiel als familielid van een (vermoedelijke) rebel die om deze reden wordt bedreigd aannemelijk heeft gemaakt.

2.2.10.1. Waar verwerende partij de vrees van verzoekende partij voor ernstige problemen bij terugkeer naar Tsjetsjenië omwille van het feit dat zij in het buitenland heeft verbleven en aldaar een asielprocedure heeft doorlopen niet gegrond acht, betoogt verzoekende partij aangaande de opmerkingen van verwerende partij omtrent de drie bronnen waarop het rapport van de Zwitserse Organisatie voor Hulp aan Vluchtelingen van 12 september 2011 is gebaseerd, het volgende. Vooreerst meent zij dat, in tegenstelling tot wat verwerende partij beweert, er wel degelijk verschillende gevallen van Tsjetsjenen die problemen kregen in geval van terugkeer naar Tsjetsjenië worden vermeld in het rapport van 6 juni 2010 van de rapporteur van de Raad van Europa, zoals de moord op Arthur Kurmakayev, die werd vermoord toen hij teruggekeerd was naar Rusland. Ook wordt melding gemaakt van andere oppositieleiden die Rusland waren ontvlucht en die werden vermoord in Turkije en Azerbeidzjan. Eveneens werden er bedreigingen geuit ten aanzien van anderen die het vluchtelingenstatuut hebben verkregen in Straatsburg. Verzoekende partij verwijst desbetreffend naar bijlage 4 bij haar verzoekschrift. Waar verwerende partij stelt dat de tweede bron een anonieme Tsjetsjeense verdediger is van de mensenrechten van wie het Commissariaat-generaal de betrouwbaarheid niet kan controleren, noch de elementen waarop hij zich baseert, meent verzoekende partij dat er toch een zeker krediet dient te worden toegekend aan deze bron, daar de bron betrouwbaar werd bevonden door OSAR, hetgeen op haar beurt een betrouwbare objectieve bron is waardoor er geen enkele reden is om te twijfelen aan de betrouwbaarheid van de informatie. Betreffende de derde bron – Svetlana Gannushkina van de niet-gouvernementele organisatie Civic Assistance en Oleg Orlov van Memorial – wijst verzoekende partij erop dat de organisatie Memorial door de commissaris-generaal zelf dikwijls als gezaghebbend en betrouwbare informatiebron wordt geciteerd en er derhalve geen reden is om te twijfelen aan de informatie van Memorial.

Inzake de motivering van verwerende partij dat gezien de informatie die werd verzameld bij andere bronnen er echter geen reden is om te besluiten dat alle Tsjetsjenen die naar Tsjetsjenië terugkeren, onder wie de Tsjetsjenen die in het buitenland een asielaanvraag hebben ingediend, met reden vrezen vervolgd te worden of een reëel risico lopen om ernstige schendingen te ondergaan zoals wordt begrepen in de asielmaterie, enkel en alleen door deze terugkeer, daar deze betrouwbare en gerenommeerde bronnen immers geen enkele melding maken van het feit dat de Tsjetsjenen die van het buitenland naar Tsjetsjenië terugkeren op zich een risicogroep zouden vormen, stelt verzoekende partij dat het niet is omdat deze bronnen hiervan geen melding maken, dat dergelijke vervolgingen niet zouden bestaan. Verzoekende partij verwijst naar de *“Subject Related Briefing”* betreffende *“Russische Federatie/Tsjetsjenië – Veiligheidssituatie voor Tsjetsjenen die terugkeren uit het buitenland”* dat werd toegevoegd aan het administratief dossier (administratief dossier, stuk 18, deel 2) en stelt dat hieruit duidelijk blijkt dat terugkeerders problemen kennen bij hun terugkeer naar Tsjetsjenië. Bovendien werd er in deze informatie eveneens op gewezen dat de IOM (Internationale Organisatie voor Migratie) stelt dat de lokale NGO geen volledige en volledig actuele informatie heeft van de situatie van elke terugkeerder. Deze informatie kan dan ook geen duidelijke aanwijzing vormen dat Tsjetsjenen die terugkeren naar Tsjetsjenië na een verblijf in het buitenland geen veiligheidsproblemen zouden hebben. Bovendien geeft de IOM zelf aan de niet-gouvernementele organisatie Vesta die de opvolging van

terugkeerders in Tsjetsjenië uitvoert, geen mandaat heeft om vragen te stellen over de veiligheidssituatie. Verwerende partij kan zich dan ook bezwaarlijk louter op deze informatiebron steunen om het risico op problemen bij terugkeer in twijfel te trekken.

Daarnaast verwijst verzoekende partij naar een aantal persberichten, die zij als bijlage bij haar verzoekschrift toevoegt (verzoekschrift, bijlagen 5-13), waaruit eveneens duidelijk blijkt dat terugkeerders problemen kennen bij hun terugkeer naar Tsjetsjenië. Ook in de aanvullende nota die zij heeft ingediend, verwijst zij desbetreffend naar een aantal arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (aanvullende nota, bijlagen 1 en 15), naar een arrest van het EHRM (aanvullende nota, bijlage 2), naar verschillende internationale rapporten (aanvullende nota, bijlagen 3 en 6) en naar verscheidene persberichten (aanvullende nota, bijlagen 4 en 5).

2.2.10.2. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partij in haar verzoekschrift de motivering van verwerende partij omtrent de bronnen waarop het rapport *“Caucase du Nord: sécurité et droits humains”* van 12 september 2011 van de Zwitserse Organisatie voor Hulp aan Vluchtelingen is gebaseerd, tracht te weerleggen.

Daar waar verzoekende partij stelt dat in het rapport van 6 juni 2010 van de rapporteur van de Raad van Europa wel degelijk verschillende gevallen worden vermeld van personen van Tsjetsjeense origine die problemen kregen in geval van terugkeer naar Tsjetsjenië, en daarbij verwijst naar bijlage 4 van haar verzoekschrift, stelt de Raad vast dat bijlage 4 van haar verzoekschrift geenszins het rapport van 6 juni 2010 van de rapporteur van de Raad van Europa betreft, evenmin betreffen de andere bijlagen bij het verzoekschrift en bij de aanvullende nota desbetreffend rapport. Daar de opmerking van verzoekende partij op generlei wijze met objectieve informatie wordt onderbouwd, slaagt verzoekende partij er niet in om de stelling in de bestreden beslissing te weerleggen dat er in het rapport geen enkele melding kan worden gevonden van gevaren die Tsjetsjenen lopen die van het buitenland naar Tsjetsjenië terugkeren. Wat betreft de tweede bron, een anonieme Tsjetsjeense verdediger van de mensenrechten, is de Raad van oordeel dat verwerende partij terecht opmerkt dat zij hiervan niet de betrouwbaarheid kan controleren. Daarenboven stelt zij tevens terecht dat zij evenmin de elementen kan controleren waarop deze Tsjetsjeense verdediger van de mensenrechten zich baseert om te stellen dat *“terugkeerders doorgaans gearresteerd, ondervraagd en mogelijk gefolterd worden”* (administratief dossier, stuk 18, deel 2). Hieruit kunnen dan ook geen sluitende conclusies worden getrokken.

Waar verzoekende partij inzake de derde bron stelt dat de organisatie Memorial door de commissaris-generaal zelf dikwijls als gezaghebbend en betrouwbare informatiebron wordt geciteerd, waardoor er geen reden is om te twifelen aan de informatie van Memorial, bemerkt de Raad evenwel dat door verwerende partij terecht rekening gehouden werd met de verschillende bronnen waarvan sprake in de *“Subject Related Briefing”* betreffende de *“Veiligheidssituatie voor Tsjetsjenen die terugkeren uit het buitenland”* van 6 december 2012 om vervolgens, het geheel van deze verschillende bronnen aangaande problemen van terugkeerders in ogenschouw genomen, te concluderen dat men niet kan besluiten dat iedere Tsjetsjeen die van het buitenland terugkeert naar Tsjetsjenië enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde asielzoeker is een risico loopt om het slachtoffer te worden van een groepsvervolgung of systematisch een reëel risico loopt om ernstige schendingen te ondergaan in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Zo stelt verwerende partij vast dat enkele bronnen weliswaar aangeven dat de Tsjetsjenen die van het buitenland naar Tsjetsjenië terugkeren een risicogroep vormen, maar dat evenwel verschillende andere betrouwbare en gerenommeerde bronnen geen enkele melding maken van het feit dat de Tsjetsjenen die van het buitenland naar Tsjetsjenië terugkeren *op zich* een risicogroep zouden vormen. Nog andere bronnen halen individuele gevallen aan waarbij Tsjetsjenen ernstige problemen hebben ondervonden bij hun terugkeer. Evenwel bleek dat deze personen werden geïsoleerd of een kans liepen om geïsoleerd te worden los van deze terugkeer. De reden voor hun problemen was niet de terugkeer naar Tsjetsjenië *op zich* of enkel en alleen het feit dat ze asiel hebben aangevraagd in het buitenland, maar wel elementen die eigen zijn aan deze personen en die, in voorkomend geval, hen doen opmerken in een groep die beschouwd kan worden als zijnde een risicogroep.

Waar verzoekende partij aangaande de opmerking van verwerende partij dat verschillende betrouwbare en gerenommeerde bronnen geen enkele melding maken van het feit dat de Tsjetsjenen die van het buitenland naar Tsjetsjenië terugkeren *op zich* een risicogroep zouden vormen, stelt dat het niet is omdat deze bronnen hiervan geen melding maken dat dergelijke vervolgingen niet zouden bestaan en dat bovendien uit de *“Subject Related Briefing”* betreffende *“Russische Federatie/Tsjetsjenië – Veiligheidssituatie voor Tsjetsjenen die terugkeren uit het buitenland”* dat werd toegevoegd aan het administratief dossier (administratief dossier, stuk 18, deel 2) duidelijk blijkt dat terugkeerders problemen kennen bij hun terugkeer naar Tsjetsjenië, verwijst de Raad naar hetgeen hierboven reeds werd gesteld,

namelijk dat door verwerende partij terecht rekening gehouden werd met het geheel van de verschillende bronnen om te concluderen dat op basis van deze informatie men niet kan besluiten dat iedere Tsjetsjeen die van het buitenland terugkeert naar Tsjetsjenië enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde asielzoeker is een risico loopt om het slachtoffer te worden van een groepsvervolging of systematisch een reëel risico loopt om ernstige schendingen te ondergaan in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Inzake de stelling van verzoekende partij dat verwerende partij zich niet louter op de informatie van de IOM (Internationale Organisatie voor Migratie) kan steunen om het risico op problemen bij terugkeer in twijfel te trekken, daar deze zelf aangeeft dat de lokale NGO geen volledige en volledig actuele informatie heeft van de situatie van elke terugkeerder en bovendien geen mandaat heeft om vragen te stellen over de veiligheidssituatie van terugkeerders, merkt de Raad op dat de bewering dat verwerende partij haar conclusie "louter" zou steunen op deze informatie feitelijke grondslag mist, daar uit de motivering van verwerende partij duidelijk blijkt dat haar conclusie gesteund is op basis van verschillende bronnen. Betreffende de opmerking dat de lokale NGO (Vesta) geen mandaat heeft om vragen te stellen over de veiligheidssituatie, merkt de Raad op dat uit de landeninformatie blijkt dat terugkeerders niettemin bij Vesta terecht kunnen met hun vragen of bezorgdheden over hun veiligheidssituatie. Van de families die in 2010 en 2011 na een verblijf in Oostenrijk waren teruggekeerd in het kader van een speciaal programma, ontving IOM of zijn lokale partner evenwel geen klachten (administratief dossier, stuk 18, deel 2).

De Raad stelt vast dat uit de door verzoekende partij aangebrachte informatie (verzoekschrift, bijlagen 5-13 en aanvullende nota, bijlagen 1-6 en 15) evenmin blijkt dat Tsjetsjenen die terugkeren van het buitenland naar Tsjetsjenië louter door deze terugkeer of door het indienen van een asielaanvraag in het buitenland er op deze gronden worden vervolgd of een reëel risico op ernstige schade lopen zoals bepaald bij artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

Aangaande de arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarnaar verzoekende partij verwijst (aanvullende nota, bijlagen 1 en 15), wijst de Raad er vooreerst op dat arresten van de Raad geen precedentwaarde hebben en elke asielaanvraag individueel dient te worden onderzocht.

Verder blijkt uit de voorbeelden die verzoekende partij aanhaalt van Tsjetsjenen die ernstige problemen hebben ondervonden bij hun terugkeer (verzoekschrift, bijlagen 5-13 en aanvullende nota, bijlagen 2 en 4) niet dat deze personen louter omwille van hun asielaanvraag of verblijf in Europa problemen kenden na hun terugkeer. Daarentegen blijkt uit de door verzoekende partij aangebrachte informatie dat deze personen werden gevisieerd of een kans liepen om gevisieerd te worden, los van deze terugkeer. De reden voor hun problemen was dan ook niet de terugkeer naar Tsjetsjenië *op zich* of enkel en alleen het feit dat ze asiel hebben aangevraagd in het buitenland, maar wel elementen die eigen zijn aan deze personen en die, in voorkomend geval, hen doen opmerken in een groep die beschouwd kan worden als zijnde een risicogroep.

Voorts stelt verzoekende partij in haar aanvullende nota, waarbij zij verwijst naar een rapport van 7 maart 2013 dat zij als bijlage bij haar aanvullende nota voegt (aanvullende nota, bijlage 3), dat de Tsjetsjeense autoriteiten een campagne hebben gelanceerd met als doel Tsjetsjeense vluchtelingen die in Europa leven in diskrediet te brengen. Uit deze informatie blijkt evenwel op geen enkele manier dat Tsjetsjenen die van het buitenland terugkeren naar Tsjetsjenië enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat zij uitgeprocedeerde asielzoekers zijn er op deze gronden worden vervolgd of een reëel risico op ernstige schade lopen in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Wat betreft het persbericht "*La France renvoie un militant des droits de l'homme Tchétchène vers la Russie*" van 20 november 2012 (aanvullende nota, bijlage 5), waarin de uitwijzing door Frankrijk van een Tsjetsjeense mensenrechtenactivist bekritiseerd wordt, stelt de Raad bovendien vast dat dit artikel geen informatie bevat over eventuele problemen bij de terugkeer van deze persoon.

Waar verzoekende partij in haar aanvullende nota herhaaldelijk verwijst naar en citeert uit "*het rapport van ECRE van maart 2011*", waarbij zij verwijst naar bijlage 6 van haar aanvullende nota, stelt de Raad vast dat bijlage 6 van haar aanvullende nota geenszins dit rapport betreft, maar wel het rapport van de ECRE van maart 2007. Tevens blijkt duidelijk dat verzoekende partij voor haar betoog in haar aanvullende nota niet naar dit laatste rapport verwijst, daar zij onder andere feiten aanhaalt uit 2009 en 2010. Daar noch de andere bijlagen die verzoekende partij heeft toegevoegd bij haar verzoekschrift en bij haar aanvullende nota het rapport van de ECRE van maart 2011 bevatten, en noch het administratief dossier desbetreffend rapport bevat, betreffen de argumenten die verzoekende partij steunt op dit rapport blote beweringen die door verzoekende partij op generlei wijze met objectieve informatie worden onderbouwd.

2.2.11.1. Verder onderstreept verzoekende partij in haar aanvullende nota dat in Tsjetsjenië nog steeds ernstige misbruiken bestaan en benadrukt zij de vele mensenrechtenschendingen die er zich nog voordoen, zoals onder meer ontvoeringen, foltering en moorden, waarbij zij tevens wijst op de straffeloosheid en het gebrek aan onderzoek. Tevens verwijst zij naar de ontvoering van/de moord op een aantal mensenrechtenactivisten en journalisten en naar de problemen van NGO's die de mensenrechten verdedigen. Verzoekende partij verwijst desbetreffend naar een internationaal rapport en naar verschillende persberichten, die zij als bijlage bij haar aanvullende nota toevoegt (aanvullende nota, bijlagen 6-13).

2.2.11.2. Waar verzoekende partij wederom citeert uit *"het rapport van ECRE van maart 2011"*, waarbij zij verwijst naar bijlage 6 bij haar aanvullende nota, verwijst de Raad naar hetgeen hierboven reeds werd vastgesteld (punt 2.2.10.2., *in fine*).

Voorts wijst de Raad erop dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet voldoende is om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze dient ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen. Een dergelijke verwijzing naar risicoprofielen, mensenrechtenrapporten en de 'algemene situatie' in Tsjetsjenië, zonder een concreet verband aan te tonen met haar individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr. 167.854), volstaat dan ook niet om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd.

2.2.12.1. Omtrent de motivering van verwerende partij dat de stelling van het BCHV dat verzoekende partij bij een terugkeer het risico loopt op ernstige schade in het kader van de subsidiaire bescherming vanwege haar kwetsbaar profiel als alleenstaande vrouw en als intern ontheemde onvoldoende onderbouwd is, gezien verzoekende partij deze redenen zelf niet aanhaalde ter ondersteuning van haar eerste of haar tweede asielaanvraag en daar uit haar verklaringen over haar leefomstandigheden in Tsjetsjenië bovendien niet blijkt dat deze onmenselijk zouden zijn, meent verzoekende partij vooreerst dat het niet aan haar is om te weten welke elementen zij precies moet benadrukken in het kader van haar asielaanvraag. Verder merkt zij op dat zij inderdaad heeft gesteld dat zij zich kon vestigen in een huis van een Tsjetsjeen die in Kazachstan verbleef, maar dat deze mogelijkheid tot huisvesting evenwel precair bleef. Voorts betekent het feit dat er solidariteit was ten aanzien van de vluchtelingen, en dat men elkaar hielp, nog niet dat zij zich in een gemakkelijke en comfortabele situatie bevond. Daarnaast benadrukt zij het feit dat zij een niet-geregistreerde inwoner is van Assinovska en dat zij daarom geen beroep kan doen op bijstand en hulp van de overheid en dus volledig afhankelijk is van bijstand en hulp van particulieren, wat opnieuw een zeer precarie situatie is. Op dit element, aangehaald door het BCHV, wordt in de bestreden beslissing op geen enkele manier ingegaan. Nochtans wordt in een rapport van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa van 5 maart 2012 – verzoekende partij voegt dit rapport als bijlage toe bij haar verzoekschrift (verzoekschrift, bijlage 4) – bevestigd dat IDP's die niet geregistreerd zijn ook moeilijkheden hebben om registratie te verkrijgen van hun woonplaats en geen recht hebben op financiële steun voor huisvesting buiten hun streek van herkomst. Het rapport bevestigt tevens de problemen inzake het verkrijgen van compensatie om te voorzien in huisvesting, waarbij verzoekende partij benadrukt dat ook zij geen compensatie kon krijgen voor de vernieling van haar woning. Het rapport wijst er tevens op dat vele IDP's in omstandigheden leven die beneden alle standaarden zijn. Inzake de mogelijkheid van tewerkstelling van IDP's, wijst het rapport er bovendien op dat de mogelijkheden van tewerkstelling in de regio beperkt zijn en dat sommige IDP's moeilijkheden kennen bij de registratie van hun woonplaats, wat evenwel nodig is voor een officiële tewerkstelling (verzoekschrift, bijlage 4). Als bijlage bij haar aanvullende nota voegt verzoekende partij nog een rapport toe van 14 december 2009 omtrent het systeem van registratie van de woonplaats in de Russische Federatie, waarin eveneens de moeilijkheden voor Tsjetsjenen worden aangekaart om hun woonplaats elders in Rusland te registreren en op de problemen gewezen wordt die uit het niet hebben van een permanente woonplaats voortvloeien. Zo stelt het rapport dat volgens verschillende bronnen een permanente woonplaats onder andere vereist is om toegang te hebben tot de gezondheidszorg, tot sociale diensten en tot huisvestingsprogramma's, om werkloosheidsuitkeringen en een pensioen te kunnen krijgen, om te kunnen stemmen bij verkiezingen en om contracten te kunnen sluiten. Personen zonder woonplaatsregistratie worden verder vaak geconfronteerd met moeilijkheden bij hun zoektocht naar werk, daar veel werkgevers terughoudend zijn om personen zonder registratie aan te werven. De aanwerving van een persoon zonder woonplaatsregistratie is evenwel niet verboden door de wet. Ook kennen ze moeilijkheden bij het vinden van huisvesting (aanvullende nota, bijlage 14).

Waar verwerende partij bovendien opmerkt dat, hoewel verzoekende partij voor haar vertrek enige tijd zonder werk was gevallen vanwege de overname van het bedrijf waar zij werkte, verzoekende partij aangaf dat er vooruitzichten waren op de hervatting van haar werk, oppert verzoekende partij dat het vooruitzicht op de hervatting van haar werk allesbehalve zeker was daar dit volledig afhing van potentiële opdrachten dat het gereorganiseerde bedrijf zou krijgen. Gedurende de periode dat zij

werkloos was, was zij genoodzaakt om te proberen te overleven, zonder de steun van de overheid, en was zij derhalve volledig afhankelijk van de (precaire) steun van anderen. De leefomstandigheden tijdens haar werkloosheid waren dan ook wel degelijk onmenselijk. Immers had zij geen inkomsten meer, had zij bovendien geen permanente registratie en geen eigen woning, en had zij evenmin toegang tot basisvoorzieningen zoals gezondheidszorgen en andere sociale voorzieningen.

2.2.12.2. De Raad is evenwel van oordeel dat verzoekende partij met bovenstaand betoog geenszins aannemelijk maakt dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet. Vooreerst is het opmerkelijk dat haar kwetsbaar profiel als alleenstaande vrouw en als intern ontheemde nooit door verzoekende partij zelf werden aangehaald als redenen van haar eerste of tweede asielaanvraag. Daarentegen verklaarde verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal van 24 januari 2013 uitdrukkelijk dat de problemen omwille van haar neef de enige problemen waren die zij kende in de Russische Federatie (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 24/01/2013, p. 4). Waar verzoekende partij stelt dat het niet aan haar is om te weten welke elementen zij precies moet benadrukken in het kader van haar asielaanvraag, wijst de Raad er evenwel op dat dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview. Verder stelt de Raad vast dat verwerende partij op zeer uitgebreide wijze motiveert waarom uit de verklaringen van verzoekende partij omtrent haar levensomstandigheden in Tsjetsjenië geen situatie blijkt die als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 EVRM kan worden beschouwd. Het feit dat de situatie van verzoekende partij precair was – haar mogelijkheid tot huisvesting was onzeker daar zij zich had gevestigd in een huis van een Tsjetsjeen die in Kazachstan verbleef, zij was verder volledig afhankelijk van bijstand en hulp van particulieren daar zij geen beroep kon doen op bijstand en hulp van de overheid en ook haar vooruitzicht op de hervatting van haar werk was allesbehalve zeker – is evenmin op zich voldoende opdat er sprake zou zijn van een situatie die als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 EVRM kan worden beschouwd. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift oppert dat haar leefomstandigheden tijdens haar werkloosheid wel degelijk onmenselijk waren, wijst de Raad op de door verzoekende partij gegeven verklaring tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal van 24 januari 2013 aangaande haar periode van werkloosheid: *“Kreeg u een uitkering? Neen, je kon wel een bepaalde vergoeding krijgen, een werklozenvergoeding maar daarvoor moest je een langdurige werkloze zijn en dat was minimum 80-90 roebel. Ik was een tijdelijke werkloze. Maar dat waren geen moeilijke tijden, ik heb ergere tijden meegemaakt”* (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 24/01/2013, p. 9). Verzoekende partij kan dan ook bezwaarlijk achteraf in haar verzoekschrift beweren dat haar leefomstandigheden tijdens haar werkloosheid onmenselijk waren. Daar waar verzoekende partij ten slotte nog verwijst naar twee internationale rapporten die wijzen op moeilijkheden van IDP's om hun woonplaats te laten registreren en om financiële steun voor huisvesting te krijgen buiten hun streek van herkomst, waarbij één rapport erop wijst dat vele IDP's in omstandigheden leven die beneden alle standaarden zijn, wijst de Raad erop dat de rapporten zich uitspreken over de algemene situatie waarin sprake is van mogelijke problemen. Gelet op het bovenstaande, toont verzoekende partij evenwel niet aan dat dit ook voor haar het geval is. De verwijzing naar deze rapporten volstaat dan ook niet om aan te tonen dat verzoekende partij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

2.2.13. Uit hetgeen voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat de nieuwe gegevens die verzoekende partij heeft aangebracht niet van aard zijn om de geloofwaardigheid van haar asielrelaas te herstellen. Derhalve kan verzoekende partij noch de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a en b van de voormelde wet worden toegekend.

2.2.14. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij vergenoegt zich, steunend op enkele artikels en internationale rapporten (aanvullende nota, bijlagen 4a, 6, 7, 11 en 13), te verwijzen naar de algemene mensenrechtensituatie in Tsjetsjenië. Hiermee wenst zij aan te tonen dat de toestand aldaar zich kenmerkt door zware misbruiken vanwege de ordediensten – moorden, foltering, ontvoeringen ... – die gepaard gaan met een algemene straffeloosheid. Met de verwijzing naar de er nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen, brengt verzoekende partij evenwel geen concrete elementen aan die illustreren dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade met toepassing van artikel 48/4, § 2, c

van de vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat verzoekende partij met de loutere verwijzing naar de algemene situatie in Tsjetsjenië betreffende de nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen aldaar – hetgeen door verwerende partij in de bestreden beslissing trouwens niet wordt ontkend – niet aantoonde dat er in Tsjetsjenië effectief een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet en dat er diensgevolge een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon kan worden aangenomen. Dit klemde des te meer nu uit de gegevens van het administratief dossier, meer bepaald de “COI Focus: Tsjetsjenië - Veiligheidssituatie” van 24 juni 2013 (administratief dossier, stuk 18, deel 1) blijkt dat, hoewel Tsjetsjenië niet vrij is van problemen, de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij vooral om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door de acties beperkt. Bijgevolg is de situatie er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een “reëel” risico op ernstige schade als gevolg van “willekeurig” geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. De motivering dat er actueel in Tsjetsjenië voor gewone burgers niet langer kan gewag gemaakt worden van een reëel risico ingevolge het binnenlands conflict wordt door de verwijzing naar de er nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen en de vaststelling dat Tsjetsjenië nog steeds niet vrij is van problemen niet weerlegd.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.15. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien maart tweeduizend veertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT